

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.163 van 12 januari 2012
in de zaak A. 194.651/VII-37.590.**

In zake : Emiel DE KEYSER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Peter De Smedt en Stijn Vandamme
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kasteellaan 141
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE VLAAMS-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Karel Van Alsenoy
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antoine Dansaertstraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :
 de BVBA NERINCKX-CROMPHOUT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Isabelle Cooreman
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ninoofsesteenweg 643
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 19 november 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 17 september 2009, waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne van 23 april 2009, houdende het verlenen aan de BVBA Nerinckx-Cromphout van de vergunning voor het exploiteren van een inrichting voor de machinale productie

van snipperhout en brandhout op maat, gelegen aan de Schepdaelstraat 18 te Herne, gedeeltelijk wordt ingewilligd en bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden worden opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 15 januari 2010. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Adjunct-auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 november 2011.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stijn Vandamme, die verschijnt voor de verzoeker, advocaat Karel Van Alsenoy, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Isabelle Cooreman, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 17 februari 2009 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een inrichting voor de machinale productie van snipperhout en brandhout op maat, gelegen aan de Schepdaelstraat 18 te Herne.

Het voorwerp van de aanvraag bestaat concreet uit :

- de opslag en sortering van andere niet-gevaarlijke afvalstoffen met een opslagcapaciteit van maximum 100 ton;
- de opslag en nuttige toepassing van afvalstoffen; de opslag en mechanische behandeling van andere niet-gevaarlijke afvalstoffen met een opslagcapaciteit van maximum 100 ton;
- het lozen van 2 m³/u bedrijfsafvalwater;
- een afvalwaterzuiveringsinstallatie, met inbegrip van het lozen van het effluentwater en het ontwateren van de bijhorende slibproductie voor de behandeling van huishoudelijk afvalwater;
- een ruimte voor het stallen van meer dan 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens;
- werkplaatsen voor het nazicht, het herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen;
- een niet-huishoudelijke inrichting voor het wassen van voertuigen en hun aanhangwagens;
- de opslag van 4.500 liter stookolie in een bovengrondse houder;
- de opslag van 1.000 liter oliën;
- een inrichting voor de verdeling van brandstoffen met één verdeelslang;

- een betonmolen en twee triltafels, uitgerust met elektromotoren met een totaal vermogen van ongeveer 25 kW voor het gieten van afsluitpalen en betonnen hoekpalen.

3.2. Bij besluit van 23 april 2009 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne de gevraagde milieuvergunning. In de bijzondere voorwaarden van de vergunning wordt "gezien de specifieke bedrijfsactiviteit van de inrichting, en overwegende dat het mechanisch behandelen van de niet-gevaarlijke afvalstoffen geluidshinder kan teweeg brengen", gewezen op "de richtwaarden voor specifiek geluid in open lucht van als hinderlijk ingedeelde inrichting (Bijlagen 4.5.4. en 4.5.6. van Vlarem II)".

3.3. Tegen deze beslissing stellen een aantal omwonenden, waaronder de verzoeker, bestuurlijk beroep in bij de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant.

3.4. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen verleend :

- a. de Vlaamse Milieumaatschappij brengt een gunstig advies uit over het lozen van bedrijfsafvalwater;
- b. het advies van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij is voorwaardelijk gunstig;
- c. de afdeling Milieuvergunningen adviseert ongunstig over het onderdeel "luidruchtige mechanische behandeling (hakselen, klieven, zagen, versnipperen, enz.) van boomstammen, dragende takken, stukhout, snoei- en snipperhout in de openlucht die niet voldoen aan Vlarem II, betreffende de beheersing van de geluidshinder".
- d. de Provinciale Milieuvergunningscommissie stelt voor om het beroep gedeeltelijk gegrond te verklaren en de vergunning te weigeren voor het hakselen, zagen of klieven van hout in open lucht.

3.5. Met een besluit van 17 september 2009 willigt de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant het beroep gedeeltelijk in. De in eerste aanleg opgelegde bijzondere voorwaarden worden als volgt aangevuld :

"art. 1 : binnen een termijn van 6 maanden na datum van onderhavige beslissing dient door een erkende deskundige geluid aangetoond te worden dat het gebruik van de hakselaar in open lucht aan de ter zake geldende geluidsnormen voldoet.

art. 2 : het gebruik van de hakselaar op het terrein te Herne in open lucht wordt beperkt tot 25 dagen per jaar. De exploitant dient hierover een register bij te houden dat ter inzage ligt van de toezichthoudende overheid.

art. 3 : tijdens de weekends en op feestdagen mag niet gehakseld worden op het terrein te Herne in open lucht".

Voor het overige wordt de beroepen beslissing bevestigd.

Het besluit van 17 september 2009 vormt de bestreden beslissing. Ze is als volgt gemotiveerd :

"De inrichting betreft een tuinaanlegbedrijf.

Onderhavig beroep door derden heeft betrekking op de in eerste aanleg door het college van burgemeester en schepenen verleende milieuvergunning.

De hoofdactiviteit situeert zich hoofdzakelijk buiten de inrichting. Op de inrichting vinden enkel de volgende activiteiten plaats:

- het stallen, kleine onderhoud en het reinigen van rollend materiaal;
- de opslag van werktoestellen die gebruikt worden op de werven;
- de opslag van materiaal, grond- en afvalstoffen;
- de opslag en de seizoensgebonden verwerking van hout;
- de verkoop van brand- en snipperhout.

De enige activiteit die mogelijke hinder voor de omgeving kan veroorzaken is de verwerking van hout. In beperkte perioden (seizoensgebonden : zomer- en wintersnoei en bij zeer slechte weersomstandigheden) wordt in de inrichting onbehandeld vers hout verzaagd en versnipperd. De eindproducten betreffen :

- stukhout en houtsnippers bestemd als brandhout;
- houtsnippers bestemd als bodembedekking.

Eveneens worden uitzonderlijk, in specifieke perioden en bij slechte weersomstandigheden, op de inrichting boomstammen, afkomstig van de werven, verzaagd en gekliefd. Het bekomen eindproduct wordt in de inrichting opgeslagen en op natuurlijke wijze gedroogd.

Takken en klein tuinhout worden op de werven (bosexploitatie) gehakseld. Het snipperhout wordt naar de inrichting gebracht en opgeslagen, deels in de openlucht en deels onder een afdak, waar het gedroogd wordt met een droogmachine. Om de geluidshinder voor de omgeving te beperken, werd de droogmachine omkast.

Mechanische behandelingen van hout (hakselen, klieven, zagen en versnipperen), kunnen geluidshinder voor de omgeving veroorzaken wanneer dit in de openlucht gebeurt. In opdracht van de milieuambtenaar van de gemeente en naar aanleiding van een klacht van één van de beroepers, werden met de in werking zijnde hakselaar, éénmalige indicatieve geluidsmetingen uitgevoerd langs de Druimerenstraat ter hoogte van de woning van één van de beroepindiëners (op ca. 125 m afstand van de perceelsgrens van de inrichting en ongeveer 200 m afstand van de standplaats van de hakselaar). Er werd een L_{Aeq} (10 min) van 64,5 dB (A) gemeten. Zonder werkende hakselaar werd een L_{A95} (40 min) van 34,5 dB(A) gemeten. Op minder dan 500 meter van een industriegebied zijn de milieukwaliteitsnorm (bijlage 2.2.1.) en de richtwaarde (bijlage 4.5.4) voor overdag vastgelegd op 50 dB(A). Volgens artikel 4.5.3.1. § 3 dient het specifieke geluid van de nieuwe inrichting beperkt te worden tot 45 dB(A). De hakselaar wordt ter plaatse slechts beperkt gebruikt. Het hakselen vindt hoofdzakelijk plaats op locatie. Daarom wordt als bijzondere vergunningsvoorwaarde het gebruik van de hakselaar in open lucht in frequentie beperkt en moet de exploitant door een erkend deskundige laten vaststellen dat de hakselaar aan de geluidsnormen in open lucht voldoet. Gelet op de (aanzienlijke) overschrijding zal de exploitant hoe dan ook milderende maatregelen moeten treffen".

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

4. In een schrijven van 22 september 2011 wijst de tussenkomende partij er op dat, na het indienen van de laatste memories, het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne op 17 augustus 2011 een beslissing heeft genomen "waarbij de in deze procedure bestreden beslissing wordt gewijzigd en waarin bijkomende maatregelen worden opgelegd die tot gevolg zullen hebben dat de door verzoeker beweerde ondervonden hinder nog verder vermindert". Uit deze nieuwe ontwikkeling leidt de tussenkomende partij af dat de "door de verzoeker bestreden beslissing niet langer in haar oorspronkelijke hoedanigheid van kracht is" waardoor het annulatieberoep zonder voorwerp is geworden en minstens zijn belang achterhaald is doordat een verandering is opgetreden die hem tot voordeel strekt.

Beoordeling

5. De tussenkomen partij verwijst naar een beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne van 17 augustus 2011 waarbij haar vergunning wordt verleend voor de verandering van de inrichting met opslagplaatsen voor in totaal 15.000 m³ hout, waarvan 13.000 m³ in een lokaal en 2.000 m³ in open lucht.

Anders dan de tussenkomen partij beweert, leidt de beslissing waarbij de verandering van een bestaande inrichting wordt vergund, ook al wordt deze niet afzonderlijk bestreden, niet tot het verlies van het voorwerp van het annulatieberoep dat gericht is tegen de basisvergunning waarop de latere verandering geënt is. Integendeel brengt de nietigverklaring van de basisvergunning mee dat de vergunning tot verandering van de inrichting automatisch komt te vervallen. Laatstvermelde vergunning heeft, na het verdwijnen uit de rechtsorde van de basisvergunning, immers op zich geen enkele bestaansreden meer.

Bij de beoordeling van het middel zal blijken dat het belang van de verzoeker nog steeds actueel is.

De exceptie gaat niet op.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

6. In een enig middel roept de verzoeker de schending in van artikel 30bis, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning

(hierna : Vlarem I), van het voorzorgsbeginsel, van "het beginsel van de voorkeur van de brongerichte maatregelen, het beginsel van preventief handelen en het standstill beginsel zoals bedoeld in artikel 1.2.1., § 2, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna : DABM)", van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen :

"doordat de verwerende partij een milieuvergunning verleent aan de exploitant, en daarbij het gebruik van de hakselaar, die, ter hoogte van de woning van de heer De Keyser, aanleiding geeft tot een geluidsnormoverschrijding van 19,5 dB(A), toelaat gedurende 25 dagen per jaar, met de (de zeer vaag en algemeen geformuleerde) bijzondere vergunningsvoorwaarde om binnen een termijn van zes maanden na de toekenning van de milieuvergunning 'aan te tonen' dat (enkel) het gebruik van de hakselaar in open lucht aan de ter zake geldende geluidsnormen voldoet,

terwijl het preventiebeginsel verwoord in artikel 30bis, §1 VLAREM I voorschrijft dat een vergunning slechts kan worden verleend wanneer deze voorwaarden bevat welke (a priori) garanderen dat de inrichting (in zijn geheel) voldoet aan de eisen die door VLAREM I en VLAREM II zijn gesteld,

en terwijl in de inrichting tal van andere machines/installaties worden gebruikt die geluid produceren, dewelke klaarblijkelijk, althans volgens de verwerende partij, niet samen (met de hakselaar) op hun (geluids)hinderlijkheid dienen te worden geëvalueerd aan de hand van een beperkt, laat staan van een volledig akoestisch onderzoek in de zin van artikel 1.1.2. van VLAREM II,

en terwijl de door de administratieve overheid opgelegde verplichtingen (o.v.v. bijzondere voorwaarden) op een duidelijke, omstandige en afdwingbare wijze dienen te worden geformuleerd (zie: VAN DAMME M. en WIRTGEN A., 'Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel', in OPDEBEEK I. en VAN DAMME M., Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die keure, 2006, 424),

en terwijl het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door de administratieve overheid bij de besluitvorming in acht te nemen algemene beginselen van milieubeleid vooropstelt, waaronder het voorzorgsbeginsel, het beginsel van de voorkeur van de brongerichte maatregelen, het beginsel van het preventief handelen en het standstill-beginsel,

en terwijl zowel het Departement LNE, Afdeling Milieuvergunningen als de Provinciale Milieuvergunningscommissie in hun advies tot een tegenovergesteld besluit komen en adviseren om elke mechanische behandeling van hout (hakselen, zagen en klieven) in open lucht te verbieden,

en terwijl wanneer in de loop van de administratieve procedure adviezen worden uitgebracht, waarvan de vergunningverlenende overheid oordeelt dat deze niet kunnen/moeten worden/worden gevolgd, uit haar beslissing duidelijk

de redenen moeten blijken waarom deze adviezen niet worden gevolgd (zie bijv.: R.v.St. nr. 173.394 van 12 juli 2007; zie ook: A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Mechelen, Kluwer, 2006, nr. 761),

zodat de in het bestreden besluit opgenomen motieven voor de toekenning aan de exploitant van de milieuvergunning helemaal niet draagkrachtig zijn, want feitelijk onaanvaardbaar en onjuist,

en zodat de redengeving van het bestreden besluit, precies omwille van het feit dat het steunt op een feitelijk en juridisch verkeerde beoordeling van de situatie, niet afdoende is, en de verwerende partij bijgevolg ook getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming,

en zodat het daarom - gezien deze duidelijke, zelfs voor een leek vaststelbare gegevens - niet in redelijkheid te begrijpen valt dat toch tot een toekenning van de milieuvergunning (aan de exploitant) werd besloten".

7. De verwerende partij antwoordt dat het middel "slechts zeer summier en nauwelijks uitvoerig (wordt) toegelicht", dat er bij de beoordeling van de geluidshinder rekening mee gehouden moet worden dat de inrichting in een industriegebied gelegen is, dat slechts één enkele keer een overschrijding van de geluidsnorm werd vastgesteld en dan nog bij het verhakselen van droog hout, hetgeen in principe niet meer zal gebeuren, dat van eind november tot juli de hakselaar slechts 4 à 5 uur heeft gewerkt en dat de hakselaar in de toekomst door een moderner en geluidsarmer exemplaar vervangen zou kunnen worden. Voorts wijst ze er op dat met het bestreden besluit bijzondere vergunningsvoorwaarden worden opgelegd waardoor het aantal hakseldagen wordt beperkt tot maximum 25 per jaar, tijdens het weekend en op feestdagen niet mag gehakseld worden en binnen een termijn van zes maanden door een erkend deskundige moet worden aangetoond dat het gebruik van de hakselaar in open lucht aan de ter zake geldende normen voldoet. Met betrekking tot de formulering van de bijzondere vergunningsvoorwaarden merkt de verwerende partij op dat de methodiek van een akoestische meting wordt beschreven in het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna : Vlarem II). Ook zou uit de motieven van het bestreden besluit duidelijk blijken waarom de andersluidende adviezen niet worden gevolgd. De hinder zou namelijk moeten worden genuanceerd omdat de hakselaar ter plaatse slechts beperkt wordt gebruikt, die activiteit hoofdzakelijk op locatie plaatsvindt en door een bijzondere vergunningsvoorwaarde het gebruik ervan in frequentie wordt

beperkt en een akoestisch onderzoek wordt bevolen. Bovendien kwalificeert de verwerende partij de reeds uitgevoerde geluidsmeting als "slechts indicatief" en ziet zij geen reden om, zonder meer, elke mechanische behandeling te verbieden. Ten slotte beschouwt de verwerende partij het bestreden besluit niet als feitelijk onaanvaardbaar en evenmin als kennelijk onredelijk.

8. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat de geluidsmeting van 9 februari 2009 werd uitgevoerd door daartoe erkende ambtenaren, dat een geluidsnormoverschrijding van 19,5 dB(A) werd vastgesteld, dat bij gebrek aan deskundig onderbouwd tegenbewijs de verwerende partij de milieuvergunning had moeten weigeren en dat meer dan zes maanden na het nemen van de bestreden beslissing nog steeds geen rapport over een akoestisch onderzoek wordt voorgelegd. Nog volgens de verzoeker blijkt uit het overzicht van de klachten dat de frequentie van de extreem luidruchtige activiteiten veel hoger ligt dan de beweerde 4 à 5 uur, dat de met het bestreden besluit opgelegde exploitatievoorwaarden niet omstandig en niet afdwingbaar zijn, dat de verwerende partij de keuze had om ofwel het geluidsprobleem te erkennen en bijgevolg elke geluidshinderende activiteit te verbieden, ofwel te motiveren dat de inrichting geluidsnormconform wordt geëxploiteerd en bijgevolg de geluidshinderende activiteiten onbeperkt toe te laten. De verzoeker concludeert dat de verwerende partij niet gekozen heeft voor één van die twee opties.

9. De tussenkomende partij laat gelden dat uit de geluidsmeting van 9 februari 2009 blijkt dat de toepasselijke geluidsrichtwaarden met slechts 4,5 dB(A) worden overschreden en dat het daarenboven gaat om een éénmalige vaststelling gedurende tien minuten, waarbij geen rekening werd gehouden met de concrete meet-, weer- en omgevingsomstandigheden. Aangezien het richtwaarden betreft, dient volgens de tussenkomende partij in geval van weigering van de vergunning te worden aangetoond waarom de overschrijding van die richtwaarden een voor de omgeving onaanvaardbare geluidshinder tot gevolg heeft. Vervolgens merkt de tussenkomende partij op dat de Vlarem II-voorschriften, waaronder "de verplichting tot het nemen van brongerichte maatregelen, die een voldoende

garantie moeten bieden op naleving van de geluidsnormen", hoe dan ook van toepassing zijn, ook al zijn ze niet uitdrukkelijk in het bestreden besluit opgenomen. Bij niet-naleving van deze voorwaarden kan de verleende vergunning worden geschorst of opgeheven. Bovendien worden in het bestreden besluit ook bijzondere exploitatievoorwaarden opgelegd als bijkomende waarborg dat de geluidsnormen zullen worden nageleefd, waaronder de verplichting om een akoestisch onderzoek uit te voeren. Voorts meent de tussenkommende partij dat er geen enkele verplichting bestaat die een preventief onderzoek naar de naleving van de milieuvoorwaarden oplegt. Volgens de geldende reglementering volstaat in eerste instantie een beperkt akoestisch onderzoek. Verder is er geen enkele indicatie dat de overige machines ook maar enige aanleiding zouden kunnen geven tot een overschrijding van de geluidsnormen. De tussenkommende partij betwist ook dat er geen enkele afdwingbare saneringsplicht zou worden opgelegd, nu in de bestreden beslissing wordt overwogen dat zij hoe dan ook milderende maatregelen moet treffen. Van een schending van artikel 30bis van Vlarem I is volgens de tussenkommende partij dan ook geen sprake.

De tussenkommende partij vervolgt haar uiteenzetting door te stellen dat het beginsel van preventief handelen en het standstill-beginsel geen afdwingbare regels zijn, dat de vergunningverlenende overheid bij het al dan niet opleggen van bijzondere exploitatievoorwaarden over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt, dat de verwerende partij te dezen een correcte afweging heeft gemaakt tussen de verschillende in het geding zijnde belangen, dat zij ook bijkomende voorwaarden heeft opgelegd zodat zij niet kennelijk onredelijk te werk is gegaan, dat de verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van de schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel aangezien de zogenoemde onduidelijke voorwaarden slechts gericht zijn aan de exploitant van de inrichting, dat een schending van de algemene beginselen van milieubeleid in het verzoekschrift niet concreet wordt aangetoond, dat de adviezen van de afdeling Milieuvergunningen en de Provinciale Milieuvergunningscommissie de verwerende partij niet binden, dat met die adviezen overigens rekening werd gehouden, doch dat de verwerende partij op grond van een correcte

belangenafweging van oordeel was dat een volledig verbod van de mechanische behandeling van hout niet nodig was en dat ter zake bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden kunnen volstaan.

10. In haar laatste memorie benadrukt de verwerende partij dat zij wel degelijk een correcte toepassing heeft gemaakt van de ter zake geldende voorschriften, dat Vlarem II bepalingen bevat die verschillend zijn naargelang het gaat om nieuwe dan wel bestaande inrichtingen, dat de bepalingen voor nieuwe inrichtingen nergens voorzien in de noodzaak van het uitvoeren van een voorafgaand akoestisch onderzoek, dat de exploitant bijgevolg niet voorafgaandelijk moet aantonen dat de geldende geluidsnormen kunnen worden gerespecteerd, dat niettemin te dezen twijfel is gerezen omtrent de haalbaarheid van de toepasselijke normen, dat om die reden een dubbele bijzondere vergunningsvoorwaarde werd opgelegd waarbij de activiteiten in de tijd worden beperkt en de exploitant dient aan te tonen dat de hakselaar aan de normen voldoet, dat het evenwel niet gaat om een akoestisch onderzoek zoals voorgeschreven door Vlarem II en dat zij alzo op een correcte juridische wijze rekening heeft gehouden met alle concrete gegevens van de zaak en de erbij betrokken uiteenlopende belangen, de hinder en de risico's voor mens en leefmilieu heeft onderzocht en daaruit een passende eindconclusie heeft getrokken mits het terecht opleggen van aangepaste exploitatievoorwaarden.

11. De tussenkomenende partij beklemtoont in haar laatste memorie dat de aanvaardbaarheid van de geluidshinder blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, dat de deputatie immers uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met het periodieke en beperkte gebruik van de hakselaar op de plaats van de exploitatie, de mogelijke vervanging ervan door een geluidsarmer model en met de mogelijkheid tot het nemen van geluidsmilderende maatregelen, dat de deputatie eveneens rekening heeft gehouden met de kenmerken van de inrichting en de plaatselijke toestand met weinig bebouwing in de omgeving, dat de in de bestreden beslissing vermelde motieven volstaan ter weerlegging van de adviezen van de afdeling Milieuvergunningen en de Provinciale Milieuvergunnings-

commissie, dat daarenboven bijkomende vergunningsvoorwaarden worden opgelegd, dat de door de verzoeker aangehaalde geluidsmeting niet kan bogen op deskundigheid, dat een door haar aangestelde deskundige op 5 april 2010 heeft geconcludeerd dat aan de norm voor niet-stabiele geluiden wordt voldaan en dat in dezelfde geluidsstudie wordt vastgesteld dat de geluidsnormen voor stabiele geluiden slechts met 7 dB(A) tot 8,5 dB(A) worden overschreden.

In ondergeschikte orde vraagt de tussenkomende partij een eventuele nietigverklaring te beperken tot het hakselen, zagen en klieven van hout in de open lucht.

Beoordeling

12. Artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I bepaalt dat een vergunning kan worden verleend wanneer deze voorwaarden bevat welke garanderen dat de inrichting voldoet aan de eisen die door dit reglement en titel II van Vlarem zijn gesteld en dat de vergunning wordt geweigerd wanneer dat niet het geval is. De aangehaalde bepaling verwoordt een fundamentele doelstelling van de milieuvergunningsplicht, met name de plicht die op de bevoegde overheid rust om na te gaan of de aan de vergunningsplicht onderworpen activiteiten, die in principe verboden zijn, kunnen plaatsvinden in omstandigheden die uit oogpunt van de bescherming van de mens en het leefmilieu aanvaardbaar of toelaatbaar zijn.

Voormelde rechtsplicht bestaat op het ogenblik dat de vergunningverlenende overheid uitspraak moet doen over de vergunningsaanvraag die haar ter beoordeling is voorgelegd. Daaruit volgt dat de vergunningverlenende overheid, geplaatst voor een ernstige onzekerheid aangaande de mogelijkheid tot naleving van de toepasselijke milieunormen, niet kan volstaan met het opleggen, als bijzondere vergunningsvoorwaarde, van maatregelen waarvan niet met voldoende zekerheid vaststaat dat zij effectief zullen remediëren aan de vastgestelde normoverschrijdingen.

Met betrekking tot de geluidshinder die teweeggebracht wordt door het mechanisch behandelen van hout - hakselen, klieven, zagen en versnipperen - verwijst de bestreden beslissing naar eenmalige "indicatieve" geluidsmetingen die aantonen dat in de Druimerenstraat te Herne, waar de verzoeker woont, de toepasselijke geluidsnormen "aanzienlijk" worden overschreden bij het in werking zijn van de hakselaar, zodat "milderende maatregelen" getroffen moeten worden. Als bijzondere voorwaarde legt de bestreden beslissing op dat door een erkende deskundige dient "aangetoond te worden dat het gebruik van de hakselaar in open lucht aan de ter zake geldende geluidsnormen voldoet".

Geplaatst voor de dwingende vaststelling dat de toepasselijke geluidsnormen "aanzienlijk" overschreden worden, kon de verwerende partij de gevraagde milieuvergunning niet verlenen zonder artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I te schenden.

Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat de verwerende partij op het ogenblik van het verlenen van de bestreden milieuvergunning kon beschikken over concrete en afdoende garanties om de hinder afkomstig van de mechanische behandeling van het houtafval binnen de perken van het aanvaardbare te houden. Zulks wordt precies bevestigd door het feit dat de verwerende partij een bijzondere vergunningsvoorwaarde heeft opgelegd die de exploitant verplicht om middels een nog uit te voeren geluidsstudie "aan te tonen" dat het gebruik van de hakselaar in open lucht aan de toepasselijke geluidsnormen voldoet.

In dat opzicht doet het ook niet ter zake dat de verwerende partij de resultaten van de geluidsmeting van 9 februari 2009 lijkt te willen relativiseren door aan deze slechts een indicatieve waarde toe te schrijven. Evenmin is het dienend, zoals de tussenkomende partij opwerpt, dat zij op grond van artikel 4.5.1.1., § 1, van Vlarem II hoe dan ook de verplichting heeft om gedurende de

exploitatie de nodige maatregelen te treffen om de geluidsproductie aan de bron en de geluidsoverdracht naar de omgeving te beperken. Krachtens artikel 3.1.1, § 1, van Vlarem II is voormelde bepaling van rechtswege van toepassing op alle ingedeelde inrichtingen, ook indien de erin vervatte verplichtingen niet expliciet worden opgelegd in de milieuvergunning. De aan de exploitant opgelegde zorgplicht om geluidshinder ten allen tijde met de beste beschikbare technieken te beheersen, laat onverlet dat de milieuvergunning dient te worden geweigerd wanneer de geluidsnormen van Vlarem II niet kunnen worden nageleefd.

Artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I wordt ook geschonden wanneer -zelfs strikte- beperkingen worden opgelegd aan activiteiten die niet voldoen aan de geldende milieunormen. Derhalve vormen de bijzondere exploitatievoorwaarden waarbij het gebruik van de hakselaar beperkt wordt tot maximaal 25 dagen per jaar en verboden wordt tijdens de weekends en op feestdagen, geen in rechte aanvaardbaar motief voor het inwilligen van de vergunningsaanvraag in kwestie.

De verwerende partij en de tussenkomenende partij verwijzen vruchteloos naar de gewijzigde situatie ingevolge het verlenen op 17 augustus 2011 van de vergunning tot verandering van de inrichting. Zoals reeds werd gesteld, dienen de vereiste waarborgen om tot de aanvaardbaarheid van de hinder te besluiten aanwezig te zijn op het ogenblik dat de vergunning wordt verleend. De Raad van State kan bijgevolg bij de beoordeling van de wettigheid van het thans bestreden besluit geen acht slaan op latere wijzigingen van de desbetreffende exploitatie, ook al zouden die wijzigingen bestaan in hinderbeperkende maatregelen die de verzoeker tot voordeel strekken. Er anders over oordelen zou meebrengen dat de Raad van State in de plaats van het bestuur de effectiviteit van die maatregelen zou moeten onderzoeken. Te dezen is er nog minder reden om een ander standpunt in te nemen omdat de op 17 augustus 2011 verleende milieuvergunning verplicht tot het uitvoeren van nieuwe geluidsmetingen waarbij "zal toegezien worden op de opstelling van de machines en tractors" en deze "tussentijdse evaluatie zal moeten aantonen in hoeverre de uitgevoerde werken,

naar aanleiding van het opgestelde saneringsplan, en de aankoop van de geluidsarme hakselaar daadwerkelijk de geluidsoverlast inperken".

Het enig middel is ontvankelijk en gegrond.

VI. Omvang van de vernietiging

13. In haar laatste memorie vraagt de tussenkomende partij, zij het in ondergeschikte orde, dat de vernietiging van de bestreden beslissing beperkt zou worden tot het onderdeel betreffende de houtverwerkende activiteiten omdat de gehele nietigverklaring van de bestreden beslissing "disproportioneel zware gevolgen (zou) hebben en op financieel en economisch gebied voor onherstelbare schade (zou) zorgen".

14. Aangezien de tussenkomende partij nergens aantoont dat de mechanische behandeling van houtafval volledig afsplitsbaar is van de andere vergunningsplichtige onderdelen van de inrichting, en zulks kennelijk ook niet de beweegreden vormt voor het verzoek om de omvang van de vernietiging te beperken, bestaat er geen reden om af te wijken van de regel dat milieuvergunningsbesluiten in principe ondeelbaar zijn wat betreft de vergunde activiteiten. Een nietigverklaring die beperkt is tot welbepaalde activiteiten zou er bovendien kunnen toe leiden dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid in het kader van de herneming van de vergunningsprocedure na een vernietigingsarrest niet meer ten volle kan uitoefenen, rekening houdend met het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest.

Het verzoek om de bestreden beslissing slechts gedeeltelijk nietig te verklaren wordt bijgevolg afgewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 17 september 2009 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Herne van 23 april 2009 houdende het verlenen aan de BVBA Nerinckx-Cromphout van de vergunning voor het exploiteren van een inrichting voor de machinale productie van snipperhout en brandhout op maat, gelegen aan de Schepdaelstraat 18 te Herne, gedeeltelijk wordt ingewilligd en bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarden worden opgelegd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. Het Vlaamse Gewest wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf januari tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin